

[Tove Jansson]

Korvatunturi
Lappland
Finland

Kära lilla vän!

Hur står det till med dig? Jag har blivit en rätt så gammal julgubbe – och lite ensam också. Men jag har alltid tyckt om att få brev. Du förstår; det är roligt att tänka sig att runt om i världen sitter det små ungar som jag aldrig har sett och kommer ihåg mig och skriver till mig.

Somliga skriver för att be mig om presenter, ibland för sig själva, ibland för andra. Somliga skriver för att tacka mig och några bara för att prata. Men allihop har tänkt på mig. Du förstår, hela året lever jag för mig själv – ett mycket hemlighetsfullt och ensligt liv. Jag väntar på vintern och drömmer om vad små kryp som du kan önska sig mest av allt och vad ni behöver för att ha det bra.

Och sen en natt hör jag den första snön därute. Det är bara jag, julgubben, som kan höra snön – den faller så tyst och lätt, den gör hela världen mjuk och vit och vänlig. Och då vet jag att nu ska det bli jul. Nu kommer dendär märkliga kvällen som inte liknar någonting annat på hela året, den allra mörkaste och längsta med miljoner brinnande ljus – när alla försöker vara vänliga mot varann därför att Jesusbarnet föddes just då. Och då går jag ut och nosar mot vinden från norr och ringer i min silverklocka.

Om en stund börjar det tassa och viska i skogarna, tomtar och småfolk och vinter- varelser kommer farande från alla håll på skidor, på snöskor, vandrande sitt eget spår i snön eller ridande på gråa renar med sammetssvarta milda ögon. Och så plockar jag fram alla julklapps- listor och alla önskningar och drömmar som har samlats under min mössa

och så sätter vi i gång.

Det är mycket viktigt att var och en får just vad han vill ha, att ingen blir besviken, att adresserna är riktiga och paketet vackert, att det finns plats för överraskningar och att de som är för blyga för att be också får en present.

Somliga av oss gör sig osynliga och flyger omkring som viskningar, det är vi som ger mammor och pappor idéer till de riktiga julklapparna. Vi påminner folks om dem som ingenting har fått för att ingen har kommit ihåg dem.

Det är en underbar tid!

Jag är aldrig ensam för jag har hela världens små ungar och deras förväntan i huvudet.

Och alla Finlands skogar är vita och lysande i norrskenet, och kors och tvärs över snön löper små spår av ivriga fötter och högarna av presenter blir större och större.

Sen kommer julnatten och allt blir stilla och högtidligt. Alla har fått sina paket.

Och stjärnorna är väldiga och lyser över hela jorden och jag sätter mig uppe på Korvatunturi i min vargskinnspäls och önskar för mig själv.

Jag önskar alltid samma sak; att ni ska bli lyckliga och tycka om varann så mycket som möjligt.

Och att ni inte ska glömma bort mig.

Tusen hälsningar från
din egen
Julgubbe.

[Love Jansson]

Korvatunturi
Lapland
Finland

Dear little friend!

How are you? I am getting to be a rather old Santa Claus, a little lonely as well, so I like letters. It's great fun, you see, to think of the fact that all over the world a lot of small kiddies that I've never even seen are sitting remembering me and writing me a letter. Some of them write about presents for themselves or for other people. Some of them write to thank me, and some others just for a chat.

But all of them have been thinking of me, and I like that. You see, all the year long I'm living by myself - rather a secretive and lonely life.

I'm waiting for the winter to come and trying to imagine what kiddies like yourself might be wishing for, and what you might need.

Then, one night, I hear the first snow falling outside.

Only I, Santa Claus, can hear the snow - it falls so silently and lightly, making all the world soft and white and friendly.

By this I know that Christmas is on its way: the very special Eve and Night that are unlike all other nights of the year, the darkest and longest of all nights with its millions of burning candles. The night when everyone tries to be friendly towards everyone else, because the child Jesus was born in that night, once upon a time.

So I open my cottage door and sniff against the north wind and ring my silver bell. After a while a rustling and a whispering are to be heard in the woods around my hut. Yule gnomes and brownies and many kinds of winter beings begin to arrive from all directions - on skis, on snow-shoes, struggling on foot or

riding on grey reindeer that have gentle and velvet - black eyes. Then I take out all the X-mas letters and all the wishes and dreams that have accumulated under my cap, and my people and I roll up our sleeves and get to work. It is most important that everybody gets exactly the gift they want, within reason, that nobody is disappointed, that addresses turn out right and parcels tidy, that some space is left for surprises and that people who are too shy to ask for anything get a gift also.

Some of us turn invisible and fly around the world like whispers - it is we who give parents their ideas for the right presents. Also we remind people of those who would never get a Christmas gift otherwise.

We have a wonderful time with it all! I'm never lonely in those days because I've got all the kiddies of the whole world and their expectations in my head.

And all the woods of Finland lie gleaming white in the sparkling light of the Aurora Borealis, and the snow on the ground around my hut is crisscrossed by little tracks of hurrying feet, and the heaps of gift parcels are growing steadily.

Then Christmas Night arrives and all is silent and solemn. All the parcels have been sent off and received. And the stars are large and burning bright over all the earth, and I walk up alone to the crest of Horva-tunturi in my wolfskin coat and I sit down in the snow and I make a wish: that you will all be happy and like each other as much as possible.

And that you will not forget me.

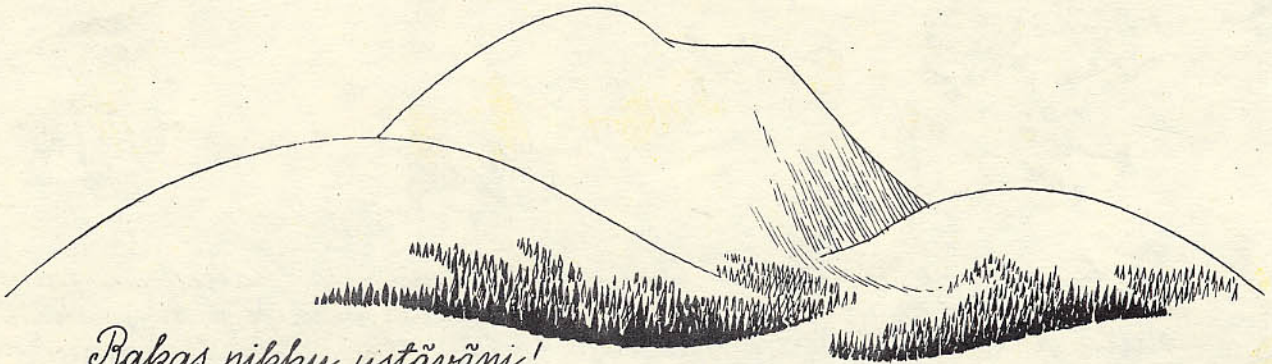
All best wishes
from yours ever,

Santa Claus.

[Joue Jansson]

Korvatunturi
Lappi
Suomi

Rakas pikku ystäväni!

Miten sinä voit? Minä olen hyvin vanha joulupukki ja hieman yksinäinen, ja minusta on mukavaa saada kirjeitä. Ymmärräthän; on hauskaa ajatella että ympäri maailmaa on pieniä lapsia, joita en koskaan ole nähnyt, mutta jotka muistavat minua ja kirjoittavat minulle. Eräät kirjoittavat pyytääkseen lahjoja, joskus itselleen, joskus muille. Toiset taas kirjoittavat kiittääkseen minua, ja jotkut vain jutellakseen minulle. Mutta kaikki he ovat ajatelleet minua.

Käsitäthän, minä elän koko vuoden itsekse-
ni - hyvin salaperäistä ja yksinäistä elämää.

Odotan talvea ja uneksin siitä mitä sinun-
laisesi pienet taapertajat ehkä kaikkein
eniten toivovat ja mitä te tarvitsette
että teillä olisi hyvä olla.

Ja sitten, eräänä yönä, kuulen ensimmäisen
lumen tulevan. Ainoastaan minä, joulupukki,
voin kuulla lumentulon - niin hiljaa ja kevyesti se putoilee.
Se tekee koko maailman pehmeäksi ja valkeaksi ja ystävälli-
seksi. Silloin tiedän että nyt joulu lähestyy.
Nyt tulee tuo ihmeellinen ilta, jota ei muistuta mikään muu
ilta koko vuonna, kaikkein pimein ja pisin ilta miljoonine
palavine kynttilöineen - ilta, jolloin kaikki yrittävät olla
toisilleen ystävällisiä siksi, että Jeesus - lapsi syntyi
juuri silloin.

Menen ulos ja nuuhkin pohjoisesta puhaltavaa tuulta
ja helistän hopeakelloani. Hetken kuluttua alkaa
metsissä kuulua tassutusta, sipinää ja sujinää,
tonttujen ja pikkuväkeä ja talviolentoja saa-
puu joka taholta hiihtäen, lumikengillä, tar-
poen omia jälkiään tai ratsastaen harmailla
poroilla, joilla on sametinmustat, lempeät
silmät.

Silloin minä otan esille kaikki joululahja-
luettelot ja kaikki lakkini alle keväännty-
neet toivomukset ja unelmat, ja sitten
me panemme töpinäksi.

Tarkistamme osoitteita, laitamme kauniita paketteja ja yritämme parhaamme mukaan muistaa jokaista, myöskin niitä jotka ovat liian kainoja kirjoittamaan toivomuksiaan. Eräät meistä muuttavat itsensä näkymättömiksi ja lentävät ympäri kuin kuiskaukset, meidän juuri annamme äideille ja isille oikeita joululahjavihjeitä.

Ja me muistutamme ihmisiä myöskin yksinäisistä, joita ei kukaan muuten muistaisi. Se on ihmeellistä aikaa!

Silloin minä en koskaan ole yksin, sillä minulla on mielessäni maailman kaikki pienet lapset ja heidän odotuksensa.

Suomen metsät hohtavat valkeina ja kimmeltävinä revontulten loisteessa, lumen yli kulkee ristiin rastiin innokkaiden jalkojen pieneen pieniä jälkiä ja lahjakasat kasvavat suuremmiksi ja suuremmiksi.

Sitten tulee jouluyö, kaikki hiljenee ja muuttuu juhlalliseksi. Tähdet tuikkivat valtavan suurina ja valaisevat koko maailman.

Minä istuudun sudennahkaturkkiin kääriytyneenä Korvatunturin huipulle ja toivon. Toivon aina samaa asiaa; että te tulisitte onnellisiksi ja pitäisitte toisistanne mahdollisimman paljon.

Ja ettette unohtaisi minua.

Tuhansin terveisin
Oma
Jouluyukkisi.

